

— Виждь, виждь тамъ какво ти дума? Виждь какво ми представя за важно и значително!

— Ще мълчж, съ едно условіе.

— Кое?

— Да ми попѣеши хубавата пѣсенчица на Лѣстовичката.

— Сирѣчь да я испѣемъ и двама.

— Приемамъ.

— И пѣзната чета запѣ слѣдующитѣ строфы.

И сладкыйтъ зефиръ и прелѣтната хубость
Преминѣхъ, вѣчь славейтъ не пѣе;
Не пѣе вѣчь, не пѣе сладкозвучный славей.
И остро църка лѣтна лѣстовичка.

Въ прекраснытъ и роскошны страны на Юга,
Тамъ дѣто фърканъ, мила лѣстовичке,
Ако русыя ми другаръ ты пѣйдѣ видишь
Кажи му чрезъ въшебната си пѣсень:

Кажи му мойтъ жалбы, тежкытъ ми мъжы
И напомни му даденытъ клетвы,
Кажи му да припомни русата оиъзи
Да не забравя своята Мирсина.

Когато са повърне хубавата прелѣтъ
И долетишь ты, злато мое птиче,
Ахъ? доведи го, доведи при мене, горката!
При моето клето безнадѣжно сърце.

Лети ми, лѣстовичке, ты моя надѣждо,
И поздрави русыя мой пріятель:
Лети въ прекраснытъ златы страны на Юга
Носѣ любовь отъ мене и желанія.

Когато пѣсеньта са свърши двамата млади супругы
изново са предадохъ на размышленія за близката и неиз-
бѣжна раздѣла.

Но мълченьето имъ бѣ прекъснѣто отъ отваряньето на
балконскытъ врата и младыйтъ супругъ като са обърнѣ рече: